

" Вуса до гори"

19 березня в ДК "ART AREA" пройшов концерт гурту "ГІЧ-оркестр". Він презентував свій другий альбом "Під маркою Івана Яковича", в треках якого представлена не тільки поезія І. Франка, але й його переклади іншомовних текстів. Тут і староірландські балади-саги ("Пісня про Асберна"), і шотландські наспіви ("Помста одуреної"), і андалузські мотиви ("Три замки"). Лунав навіть шевченківський "Заповіт" німецькою (текст читав Райнхард Кляйст), під час якого в залі вимкнули світло. Синглом альбому стала старокитайська пісня "Дівчина воячка", історія котрої свого часу стала сюжетом мультфільму "Мулан" студії Уолта Діснея.

Якщо можна охарактеризувати цілий альбом одним словом, то це слово експеримент. Змішення фольклору українського та інтернаціонального, гра зі словом, символами, метафорами, цікаві темброві рішення — все це в купі давало неймовірний результат. А несамотивний вокал соліста (Марк'ян Пирожок), його збудженні очі гіпнотизували, приковували до себе. У концерті, окрім пісень з нового альбому, лунали хіти "Саме там" (своєрідна калька на знамениту колискову Клари з опери Гершвіна "Поргі і Бесс"), "Несе Галя воду" (народна пісня в постмодерновому стилі new-age), "Тінь. День. Сум" та "Любіть Україну". Останні два вони заспівали після того, як зал потребував вихід на біс, вигукуючи: "Гіч-Гіч-Гіч".

Нам пощастило поставити декілька питань Всеволоду Садовому (ударна "секція" оркестру).

1. Ваші асоціації з Харковом.

Дуже велике місто, Перша столиця. Відчувається масштабчик і об'ємчик. Ми були, звичайно, проїздом: по пів дня концерт, так що вражень набралися досить в цілеспрямованому напрямку. Стосовно архітектури, кілька церков побачили по дорозі, як їхали з вокзалу. Тобто загалом наше враження пов'язане з тими точками виступів. Перш за все, це "ARTeria" ДК нам запам'ятався з минулого разу, ми зробили прекрасну afterparty, і коли дійшло питання до того, де робити концерт в Харкові, — першим ділом сюди.

2. Чому ваш гурт зветься саме оркестром, а не ансамблем чи щось на кшталт цього?

В принципі, оркестр — це і є ансамбль, де кожен інструмент представлений парою. В нас є пара скрипок, пара гітар, перкусія парна. Тобто це цілком можна назвати оркестром. Звичайно, що, відходячи від стилістики рок-гурт, ми вже розширений склад, а якщо відштовхуючись від оркестру, то ми такий ускромлений склад. Але як на рок-банду, скажімо, то так — вісім людей на сцені, звукооператор, всі групи інструментів представлені, тому можна говорити, що це саме оркестр.

3. Чим зумовлений вибір саме таких інструментів та чи плануєте ви долучати ще якісь?

Ну, перш за все, кожен володіє певним набором інструментів і їх застосовує в арсеналі. Тобто це не тільки так, що трубач є трубач, бо трубач має ще інший широкий спектр в собі. Або, скажімо, є скрипаль, який грає теж на трубі. Тобто ми жонглюємо за художньою потребою, яка виникає в основному в момент творення музики. І якщо треба навчитись на якомусь інструменті грати для того, щоб це гарно виглядало, тоді ми так і робимо: беремо і вчимося.

4. В одному інтерв'ю ви казали: "Ми ходимо на репетиції, як на день народження". А якщо б у гурті була дівчина, ходили б як на свято Восьмого березня?

(Сміється). Дуже цікаве питання, тому що 8-ме березня у нас святкують по-різному, особливо на заході. Хтось активно не святкує, наприклад, його. А стосовно дівчини в ансамблі, то... (після деякого роздуму) якось не сталося це натурально і, мабуть, воно тому не стається, що тут суто чоловічий побратимський колектив, не скажу, що такого монастирського зразка. Принаймі, в чоловічому колективі відбуваються свої риси, тенденції, навіть в манері розмови, розкріпаченність свого духу. Коли є дівчина, вже ставиш якийсь такий етичний блок і по-іншому розкриваєшся.

— тобто ви не хочете прийняти до свого гурту дівчину.

Поки що не плануємо.

— а це може статися, коли для художніх потреб ви візьмете когось?

Ми робили, до речі, в цьому залі, afterparty, про яке я розповідав, перетинулись тут, на фестивалі (був "Галіція культ"), з кураторкою культурних подій з Мінська. І вона, власне, читала поетичну імпровізацію під нашу музику. От це була співпраця з нашою подругою однодумцею і побратимкою. Тому таке стається.

5. Чим запам'ятався перший виступ в Харкові на площадці перед ХНАТОБом?

Дуже було приємно, що приходять люди, які, можливо, і не планували прийти на цей концерт, але таки волею випадково опинилися поруч, почули звуки, їх привабила музика, привабила поезія, прибавила мова. Було цікаво дивитись, як не типова аудиторія стягується на концерт. І було приємно, що це різнопланова публіка в плані віку, в плані якогось культурного бекграунду. Це дуже цікаво.

6. Також в одному з інтерв'ю ви казали, що ви гурт не студійний, а концертний. Вас приваблює ця атмосфера "очі в очі" до слухачів?

Це справді так, тому що на концерті ви відчуваєте, безпосередньо, енергетичний контакт з тою аудиторією. Дуже чітко відслідковується настрій людей, як вони сприймають. Це безпосереднім чином впливає на саме виконання. А скажімо там, стерильний студійний запис буде не настільки наповнений якоюсь такою живою емоцією, яку власне людина хоче відчути на live-виступі. Тому вона приходить на live. Тут відбувається щось таке, чого немає на диску і бути не може. Оскільки це залежить від кожного: від відвідувачів, від нас, від настрою, від погоди — та від усього. Вся комбінація факторів складається в те, що сьогодні імпреза стає такою, як вона є. Люди виходять за такими враженнями як безпосередні учасники цього дійства.

7. На якому з концертів ви не погодились би грати, та чому?

Ну, перш за все, очевидно, що ми ніколи не прив'язуємо музику до політики. Тому дуже багато відмовляли запрошенням на концерти, які підтримували, пропагували якісь ідеї, які резонують з нами. Ми це абсолютно і чітко відокремлюємо. Є мистецтво, а є якась така процедура,

яка, можливо, ставить вже мистецтво в підпорядкований статус до чогось іншого, що б це не було. Ми збирали, наприклад, гроші на лікування наших друзів з АТО, на їхні потреби насущні, військові, але ми ніколи не займалися нічим політичним.

8. Інколи згадуєте свій перший концерт, чи запам'ятався він вам?

Звичайно. Перший наш концерт нам дуже запам'ятався. Це було в Києві на Андріївському узвозі, це був фестиваль "Biggidea". Ми в цьому турі, коли були в Києві, випадково відвідали це місце:

— Хлопці, та ми ж тут грали

— Так, точно, ось тут ще на перекурчик виходили.

Оце нам дуже яскраво запам'яталось. Перший концерт, звичано, море емоцій...

— хвилювалися?

Ну, я б сказав, що ми радше про це не думали. Все несло, як сніжна лавина, тому хвилюватись не було коли.

9. А ви щось "приймаєте" перед концертом, щоб не хвилюватися?

Ми гарненько, як в гуцульському аркані, хлопці беруться за плечі, і надихаємся одне від одного.

— тобто є якісь навіть ритуальні дії?

Звичайно.

10. Як виглядає для вас ідеальна площадка для виступу?

Ну, скажімо, я б не висновував якісь такі висновки про ідеальну площадку, тому що кожна має свої цікавинки. Але очевидно, що вона, зважаючи на те, що ми оркестр великого складу, не може бути замаленька. Тобто інколи буває, що в клубі відверто тіснувато. Це впливає на звук і на загальний психологічний комфорт виконання. Звичайно, сцена теж погана, коли завелика.

Ось так, своєю енергетикою та різноманіттям пісень "ГІЧ-оркестр" продовжує заохочувати до власної творчості усіх поціновувачів української поезії та зокрема творчості І. Я. Франка. Усі 1,5 години концерту "протекли" в одній течії насолоди та ейфорії. Дякуємо хлопцям за те, що вони додали карпатського відтінку дощовому Харкову. Гіч з вами!